

Slovo k povzbuzení na neděli 16. července 2023, na 15. neděli v mezidobí – A
Biblická čtení: Iz 55,10-11; Ž 65; Řím 8,18-23; Mt 13,1-23

Milé sestry, milí bratři,

krásné **Ježíšovo podobenství o rozsévači semene**, předznamenané Izaiášovým přirovnáním Božího slova k životadárnému dešti, určitě dominuje dnešnímu Božímu slovu.

Podobenství o rozsévači patří k těm nejpochopitelnějším a je navíc jediným, u kterého nám evangelium dochovalo i jeho **výklad z úst samotného Ježíše**. Proto jeho základní interpretace, **rozklíčování**, kdo je kdo a co je co, je asi nasnadě:

Rosévačem je Bůh Otec či Kristus sám, potažmo jím může být i věrný hlasatel evangelia. **Semenem** je nejprve Boží slovo, evangelium, zvlášť Ježíšova podobenství, a pak třeba i ostatní tajemné, svátostné přítomnosti Slova-Krista mezi námi. **Země** je svět, jednotlivé **kousky půdy** jsou jednotliví lidé, jejich srdce. Anebo **země** představuje každého člověka, jeho nitro a jednotlivé části země pak jeho různá zákoutí. Kdo je semeno vytrhávající a hubící **pták**, co může představovat žhoucí **slunce** a co símě dusící **trní**, říká sám Pán Ježíš: Dábel se svými pokušeními, tíseň, zkoušky a starosti, jež na člověka doléhají, anebo majetek a sláva, které se člověku se nabídnou.

Přečteme-li podobenství ve světle starozákonního **Izaiášova předobrazu**, pak deštěm, vláhou, vodou padající z nebe a rosou, které dávají semenu **vzklíčit a růst**, je Boží **milost**. Již otcové v tomto dešti přečetli Ducha Svatého, díky němž se i Slovo stalo tělem.

Rosévač – ať už sám Bůh v mnoha svých podobách a přítomnostech či jeho nehodní služebníci – (rosévač) prostě chodí světem a rozsévá. **Semeno** má sílu samo v sobě a **děšť** z nebe stále padá. To je **faktum**, které z podobenství i prvního čtení vyplývá. Stejně jako je faktum, že jsou i **démoni** či **zlé síly**, kteří a které mohou semeno vyzobnout, a že je **žár**, který je může spálit, a **trní** udusit.

To neovlivníme. Jediné, čím aspoň nějak **disponujeme**, je ona **země**, půda, do které semeno padá, naše **nitro**. Na **půdě**, která je podobenstvím předpokládána jako **aktivní**, záleží. **Půda** může ovlivnit, **kam a jak** v ní **semeno** zapadne, jak je **přijme** či nepřijme, co se semenem nakonec bude. Na půdě samotné také záleží, jak **kvalitní** kde je a bude. **Bez půdy**, bez aktivní, otevřené a aspoň nějak dobré půdy, **nemůže** semeno na světě **vyrůst**, anebo jen stěží.

Na půdě tak záleží, zda z Božího semene – rozsévaného a do půdy směřujícího – vzroste onen **strom** přinášející **dobré plody**, aspoň nějaké, **strom**, v jehož větvoví budou moci **hnízdit ptáci**, jehož listí **neuvadne** a kořeny budou **pevné**, jak praví jiné známé novozákonné obrazy. Na typu půdy záleží, zda semeno **sezobají** ptáci, zda ratolest brzy **uschne**, anebo ji **udusí** trní, či zda z důvodu tvrdosti půdy vůbec **nevzklíčí**.

Tak podobenství popisuje **stav světa**, jeho **přijímání** či **nepřijímání Krista**, Boha, víry a Božích ideálů dobra, lásky a milosrdenství. Vystihuje zejména různé přístupy těch, kterým Boží semeno bylo nějak nabídnuto, evangelium nějak **zvěstováno** a kteří k jeho přijetí dostali zvláštní Boží milost, dar víry, dar Ducha Svatého.

Podobenství **neřeší** místa, kam semeno **nedopadlo**, pokud jsou taková, stejně jako není řečeno, že by někde nepršelo. Cílí především na ty, «**kterým** (semeno) **bylo dáno**»: Aby nepadalo «podél cesty», «na skalnatou půdu» či do «do trní». Ale aby aspoň nějak zapadlo do hloubky, kde by klíčilo a rostlo, a nebylo hned něčím sezobáno, sežehnuto či udušeno.

Podobenství je tedy předně **varováním**, aby se naše srdce nezachovalo jako špatná, trnitá, mělká či skalnatá půda. Ale ještě více je **pozváním**, aby se naše srdce stávala aspoň trochu **dobrou půdou**. Je **výzvou**, abychom Boží semeno zkoušeli přijímat **do hloubi svého srdce** a tím pádem **do celého svého života**. Abychom **přátelství s Kristem** neprožívali jenom **okrajově**, abychom je nenechali postupně **udusit** něčím jiným, třeba přílišnými starostmi anebo bohatstvím a mocí, něčím **sežehnout**, zalíbením v něčem docela jiném, či někým nebo něčím jen tak sezobnout. Podobenství je výzvou, abychom se stále více stávali opravdovými

Kristovými přáteli. Abychom zatoužili stát se **podobni vzrostlému stromu** přinášejícímu Boží ovoce, stín, útočiště a uzdravení všem kolem nás, s Boží vláhou, pomocí.

Jenže **jak** se člověk může stát **dobrou půdou**, a tak Kristovým přítelem, Kristovou přítelkyní, vzrostlým stromem? Podobenství – krom toho, že popisuje a vede ke zpytování svědomí, jakou půdou vlastně jsme – nabízí jednou možnou odpověď: **První**, co člověk může **pro Boží kultivaci svého nitra** udělat, je se stále znovu a znovu **otevírat** Božímu semeni, Božímu slovu. A stejně tak Božímu dešti, milosti.

Zní to sice tak trochu jako pověstná „**argumentace kruhem**“ – abychom se stali dobrou půdou přijímající semeno, musíme semeno přijímat – , ale je tomu tak: Vždyť **čím více Božího semene** do našeho srdce padne, tím **větší je naděje**, že **aspoň některé** padne na dobrou půdu, zakoření, vzklíčí, vzroste a přinese plody. Což samozřejmě nemusí být hned; i semeno **dlouho** zraje, bobtná a roste. Nejinak je to často se semenem Božím. A možná i takové Boží semeno, jež zrovna nepadne na dobrou půdu či v nás **odumře** anebo i **zemře**, je-li třeba naše srdce převážně půdou nedobrou a tvrdou, má **smysl**, má **naději** půdu našeho nedobrého srdce **kypřit** a **hnojit** pro příště, pro další rozsev. I tím se naše srdce může postupně aspoň trochu **kultivovat**, bonitovat, chceme-li. A **čím více času strávíme vědomě s Bohem**, tím větší naděje je, že nepropásneme Boží déšť milosti, že se necháme **zalít Boží dobrotou**.

První aktivita půdy je tedy otevření se, naslouchání. **Druhou aktivitou** je pak snaha Boží slovo uvádět s Boží pomocí **v čin**, v konkrétní **poslušnost příkázání lásky k Bohu a lidem**. Asi tak nějak bychom si to mohli snad představit...

Milé sestry, milí bratři, kéž bychom se tedy pravidelným přijímáním Božího semene, otevíráním se mu a čekáním na ně stávali aspoň **maličkým místem Božího přebývání v tomto světě**. Ze semene vzrostlý **strom** přinášející Boží ovoce, stín a uzdravení je přeci jedním z nejkrásnějších evangelijních obrazů **Božího království** mezi námi, k čemu má vést přátelství s Kristem. Nebude-li tomu tak, je nebezpečí, že z našeho křesťanství mnoho nezbude. Protože **Zlý** v různých podobách obchází nás lidi a vyrává semeno i jeho klíčky z půdy srdcí, žár světa zla je velký.

Kéž bychom proto zatoužili – trpělivým nasloucháním evangeliu a snad ještě trpělivějším uváděním je v čin – být **dobrou půdou**, třeba i ve zralém věku, třeba i ve stáří, třeba i pozdě. **K radosti** Boží i své a k **prospěchu** a dobru světa. Vždyť jak jsme slyšeli v dnešním čtení druhém, «celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů..., kdy bude osvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích»: Kdyby **z nás**, ať už jsme mladí či staří, **vyrostly** aspoň nějak košaté **Boží stromy**, rozkvetlé a nesoucí ovoce víry, naděje a lásky, stromy bezpečné a otevřené, tak by se tvorstvo kolem nás aspoň trochu **dočkalo**.